

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. Š.**, bývajúceho v Č., proti odporcom **1/ M.**, so sídlom v Č., zastúpenej JUDr. M. P., advokátkou v Č., **2/ M.**, so sídlom v Č., **o odplatu za obmedzenie vlastníckeho práva navrhovateľa vo výške 1 190,37 € (35 861 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 162/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. októbra 2011 sp. zn. 8 Co 212/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyňi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia v sume 69,04 € k rukám JUDr. M. P., advokátky v Č., do 3 dní.

Odporcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 11. marca 2010 č.k. 4 C 162/2007-513 zamietol návrh navrhovateľa voči odporcom 1/ a 2/. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ trovy konania vo výške 926,49 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu odporkyne 1/ JUDr. J. F., advokáta, A.. Odporcovi 2/ nepriznal náhradu trov konania. Zamietol návrh na zastavenie konania. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že v konaní sa cítil byť viazaný predmetom sporu vymedzeným navrhovateľom a právoplatným uznesením č.k. 4 C 162/2007-177 zo dňa 29. apríla 2008 tak, že nárok navrhovateľa na náhradu škody v sume 35 861 Sk je nárok uplatnený ako jednorazová náhrada podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike č. 657/2004 Z.z. a aj ako náhrada za zásah do pozemku K., a to rozkopaním a nahrnutím zeminy, čím bol zrušený navrhovateľov prístup k budove č. X. vo vlastníctve navrhovateľa. Vychádzal z vykonaného dokazovania a zo znenia ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 657/2004

Z.z., z obsahu ktorého vyplynulo najmä s použitím spojky „a“, že ide v danom prípade v citovanom zákonom ustanovení o kumuláciu dvoch skutkov jedného nároku podľa § 33 ods. 1 písm. a/ o tepelnej energetike. Prvý skutok tohto nároku je nárok na primeranú náhradu za obmedzenie výkonu vlastníckeho práva, ktoré vzniklo zriadením ochranného pásma a druhý skutok nároku podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike je za vstup na nehnuteľnosť na účel vykonania rekonštrukcie, opráv a údržby sústavy tepelných zariadení. Z návrhu navrhovateľa a zo všetkých jeho podaní mal za preukázané, že sa dožadoval jedného nároku podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike, ale podľa obidvoch skutkov, teda za zriadenie ochranného pásma, aj za vstup na nehnuteľnosť.

Poukázal na to, že tvrdenia navrhovateľa boli neustále menené tendenčne podľa toho, ako sa vyvíjala dôkazná situácia a na základe výzvy súdu, aby upresnil predmet sporu, dňa 21.4.2008 na č.l. 145 spisu upresnil, že nárok uplatňuje podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 657/2004 Z.z. vo výške 35 861 Sk ako jednorazovú odplatu za dva skutky – obmedzenie vlastníckeho práva zriadením ochranného pásma a obmedzenie vlastníckeho práva vstupom na pozemky navrhovateľa K., a to v časovom období september 2005 do mája 2006 vo výmere 6 m² (2x3 m).

Konštatoval, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti podaného návrhu. Pokiaľ žiadal primeranú náhradu za zriadenie ochranného pásma podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike, prvostupňový súd mal za to, že tento nárok navrhovateľa nie je dôvodný, pretože nárok má vlastník pozemku v príčinnej súvislosti so zriadením ochranného pásma, teda so zriadením zákonného vecného bremena na základe zákona o tepelnej energetike a § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákonné vecné bremeno vzniká ku dňu zriadenia zákonného vecného bremena, teda ku dňu zriadenia ochranného pásma na základe zákona o tepelnej energetike. V danom prípade mal preukázané, že horúcovod (teplovod, parovod) bol zriadený v rokoch 1960-1965, kedy vlastníkom pozemku bola Slovenská republika. Zákonné vecné bremeno za zriadené horúcovody vzniklo teda Slovenskej republike. Majetok Slovenskej republiky vrátane záväzkov, teda aj zriadeného zákonného vecného bremena prešiel na odporcu 2/ M. ako následného vlastníka spornej nehnuteľnosti. Okrem zákonného vecného bremena, ktoré vzniklo priamo zo zákona zriadením horúcovodu, bolo možné dohodnúť aj zmluvné vecné bremeno. Navrhovateľ, ako aj ďalší kupujúci prebral teda nehnuteľnosť vrátane všetkých záväzkov, vrátane zákonného vecného bremena, ochranného pásma horúcovodu na základe zákona o tepelnej energetike. Zmluvné vecné bremeno dohodnuté nebolo ako súd zistil

zo zmluvy č. V. zo dňa 25.2.2004, podľa ktorej sa navrhovateľ stal vlastníkom pozemku K.. Prvostupňový súd konštatoval, že vlastnícke právo získal navrhovateľ už s obmedzením. Vzhľadom k uvedenému bol v poradí ako tretí vlastník pozemku a nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie nároku podľa prvého skutku § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike. Súd z čl. III zmluvy č. V., ktorou navrhovateľ nehnuteľnosť kúpil zistil, že navrhovateľ vzal na vedomie existenciu tiarch spočívajúcich v obmedzení vlastníckeho práva vyplývajúcich z existujúcich inžinierskych sietí (plynovod, elektrické vedenie, parovod, telekomunikačný kábel, kanalizácia). Pri kúpe mal navrhovateľ vedomosť o existencii zákonného vecného bremena – parovodu (teplovodu), ktoré tvoria predmet sporu. Keby nebol mal vedomosť o existencii tohto zákonného vecného bremena, mohol sa domáhať neplatnosti zmluvy pre omyl. Zmluvu súd vyhodnotil ako objektívny listinný doklad a dôkaz, pretože je podpísaná oboma zmluvnými stranami, navrhovateľom a odporcom 2/. Zmluvou zo dňa 25.2.2004 mal súd preukázanú vedomosť navrhovateľa o existencii zákonného vecného bremena, parovodu, teplovodu a skutočnosť, že preukázané, že navrhovateľ nedohodol pri uzatváraní kúpnej zmluvy nad rámec existujúceho zákonného vecného bremena zmluvné vecné bremeno. Z vyjadrenia katastra nehnuteľností súd zistil, že neexistuje zápis zmluvného vecného bremena na spornú nehnuteľnosť na základe zmluvy o predaji hnutelností vo vzťahu k existujúcemu parovodu – teplovodu.

Ďalej konštatoval, že zákonné vecné bremeno vzniká priamo zo zákona a na základe Občianskeho zákonníka, alebo osobitného zákona bez ohľadu na zápis v katastri nehnuteľností. V danom prípade zákonné vecné bremeno vzniklo momentom zriadenia horúcovodu pôvodnému vlastníkovi, teda Slovenskej republike a z nej prešlo na ďalšieho nadobúdateľa M. – odporcu 2/, ktorý nehnuteľnosť previedol zmluvou na navrhovateľa. Navrhovateľ je podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný trpieť obmedzenie vzniknuté zákonným vecným bremenom. Nehnuteľnosť kupoval v stave, kedy mu obmedzenie nehnuteľnosti bolo známe. Podľa názoru súdu nárok na primeranú náhradu podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike č. 657/2004 Z.z. za obmedzenie výkonu vlastníckeho práva, ktoré vzniklo zriadením ochranného pásma, patrí prvému vlastníkovi v poradí, ktorému je na pozemku zriadené zákonné vecné bremeno. Na ďalších vlastníkov v poradí zákonné vecné bremeno už len prechádza v zmysle § 151n ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže navrhovateľ nebol prvým vlastníkom v poradí, ktorému na pozemku po vzniku vlastníckeho práva bolo zriadené zákonné vecné bremeno, nevzniklo mu právo na

náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva v príčinnej súvislosti so zriadením ochranného pásma a v príčinnej súvislosti so zriadením zákonného vecného bremena.

Pokiaľ navrhovateľ uplatnil nárok podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike na primeranú náhradu za vstup na nehnuteľnosť K. pre vykonanie rekonštrukcie, opráv a údržby sústavy tepelný zariadení vo výške 35 861 Sk s tým, že od septembra 2005 do mája 2006 v rozsahu 6 m² bola na pozemku K. rozkopaná a nahrnutá zemina, čím bol narušený prístup k jeho budove č. X., ktorú má vo vlastníctve.

Prvostupňový súd konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno preukázania tejto časti nároku. Nepreukázal, že odporkyňa 1/ ako prevádzkovateľ zariadenia – teplovodu skutočne vykonala vstup na pozemok navrhovateľa K. v časovom období tvoriacom predmet sporu, teda od septembra 2005 do mája 2006. Naopak, z listu samotného navrhovateľa zo dňa 20.12.2005 vyplynulo, že vstup v roku 2005 nebol na jeho pozemku, ale v bezprostrednej blízkosti jeho pozemkov. Takýto záver súdu bol aj v zhode s tvrdeniami odporkyne 1/, ktorá uviedla, že v roku 2005 bola vykonaná rekonštrukcia a rozkopávka tepelných rozvodov na susednom pozemku K. kat. úz. Č., ktorý je vo vlastníctve odporcu 2/ a tvorí chodník. Toto tvrdenie bolo preukázané fotografiami, z ktorých bolo zrejmé, že ide o chodník v blízkosti zberných nádob na odpad. Ďalej uviedol, že dôkaz ohliadkou nebol vykonaný, pretože samotný navrhovateľ na tomto dôkaze netrval, lebo dňa 4.9.2009 došlo k rekonštrukcii parkoviska pred budovou Bieleho domu a nie je možné ohliadkou rozpoznať výkopy. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že rekonštrukciu parkoviska pred budovou Bieleho domu zrealizoval samotný navrhovateľ a on zmaril vykonanie tohto dôkazu, i keď sa na tento dôkaz odvolával v odvolaní proti prvému rozsudku okresného súdu. Nemožno teda na ťarchu odporcov 1/, 2/ vyložiť dôkaznú núdzu navrhovateľa, ktorú sám vyvolal.

Zdôraznil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal žiadnym dôkazom, že odporkyňa 1/ urobila zásah do jeho pozemku v spornom časovom období. Dôkazy, ktoré navrhovateľ preukazoval, sa vzťahujú k inému časovému obdobiu, než je časové obdobie tvoriace predmet sporu. Z týchto dôvodov mal prvostupňový súd za to, že oba skutky totožného nároku podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike neboli preukázané, a preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ v konaní bola vznesená námietka premlčania, prvostupňový súd sa s touto vysporiadal tak, že neexistujúci nárok nemôže byť premlčaný a keďže v danom prípade mal za to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu nároku, nemohlo dôjsť ani k jeho premlčaniu.

V konaní bol podaný návrh na zastavenie konania pre nedostatok právomoci na strane súdu a na postúpenie veci príslušnému orgánu na prejednanie, ktorý súd zamietol. Poukázal na to, že skúmal základné kritérium, či v danej veci ide o súkromnú alebo verejnú vec. Nárok tvoriaci predmet sporu síce bol uplatnený podľa § 33 ods. 1 písm. a/ zákona o tepelnej energetike ako právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ktoré vzniklo zriadením ochranného pásma a za vstup na nehnuteľnosť za účelom opravy zariadenia v ochrannom pásme, avšak v nadväznosti na § 7 ods. 1 O.s.p. by muselo byť výslovne formálne v uvedenom zákone o tepelnej energetike uvedené, že o tomto nároku rozhodujú iné orgány než súdy. Keďže takéto ustanovenie v zákone o tepelnej energetike nie je uvedené, súd vychádzal z materiálnej podstaty tohto nároku, ktorý je nárokom na ochranu vlastníckeho práva a náhradu ujmy v súvislosti s obmedzením vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR a podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V danom prípade hmotnoprávnou podstatou predmetu sporu nie je existencia, zmena alebo zriadenie zákonného vecného bremena na základe osobitného zákona, ale akcesorský vzťah, ktorý vznikol a pokračuje v dôsledku už zriadeného zákonného vecného bremena v minulosti a týka sa ujmy vlastníka, ktorý je zákonným vecným bremenom dotknutý na svojich právach.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. októbra 2011 sp. zn. 8 Co 212/2011 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výrokoch, v ktorých súd návrh navrhovateľa voči odporcom 1/ a 2/ zamietol a ktorým odporcovi 2/ nepriznal náhradu trov konania. Vo výroku, ktorým súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporkyni 1/ trovy prvostupňového konania vo výške 926,49 € zmenil tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni 1/ trovy konania v sume 1 126,52 € k rukám JUDr. J. F., advokáta so sídlom v B., a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrok odvolaním nenapadnutý, ktorým súd návrh na zastavenie konania zamietol, zostal nedotknutý. Odporcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa jeho názoru odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal upresneným návrhom navrhovateľa.

V prejednávanej veci bolo preukázané, že zákonné vecné bremeno bolo zriadené na pozemku K. zriadením horúcovodu (teplovodu, parovodu) v rokoch 1960 až 1965, kedy

vlastníkom pozemku bola Slovenská republika. Záonné vecné bremeno vzniklo zriadením ochranného pásma na základe zákona o tepelnej energetike.

Odvolaí súd v súlade s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu mal za to, že obmedzenie výkonu vlastníckeho práva, ktoré vzniklo zriadením ochranného pásma patrí náhrada vlastníkovi, a to prvému v poradí, ktorému je na pozemku zriadené záonné vecné bremeno. V danom prípade takýmto vlastníkom bola Slovenská republika a až následne, po tom, ako majetok Slovenskej republiky prešiel na vlastníka – M., na tohto prešli oprávnenia a záväzky z predchádzajúceho vlastníka – Slovenskej republiky. Odvolaí súd bol toho názoru, že za zriadenie ochranného pásma – záónného vecného bremena podľa zákona o tepelnej energetike má vlastník pozemku v čase zriadenia ochranného pásma. K tomuto zriadeniu v danom prípade došlo v rokoch 1960-1965, tak ako to vyplynulo zo spisového materiálu spisu okresného súdu. Nárok navrhovateľa v tomto smere aj odvolaí súd považoval za neopodstatnený.

Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal nároku aj za vstup na jeho nehnuteľnosť za účelom vykonávania rekonštrukcie, opráv a údržby sústavy tepelných zariadení v rokoch 2005 a 2006, tak ako to vymedzil vo svojom upravenom žalobnom návrhu zo dňa 21.4.2008, bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že práve v tomto období odporkyňa 1/ vstúpila na pozemok K. a vykonávala na tomto pozemku rekonštrukciu, opravu a údržbu sústavy tepelných zariadení. V konaní navrhovateľ uvedenú skutočnosť nepreukázal, a to ani výsluchom svedka L. a ani fotografiami, ktoré sa viazali na iné časové obdobie. Rozhodnutie okresného súdu preto odvolaí súd považoval za vecne a skutkovo správne.

Napriek tomu, že výrok rozsudku okresného súdu, ktorým súd zamietol návrh odporcov 1/, 2/, ktorým sa domáhali zastavenia konania pre nedostatok právomoci zo strany súdu a postúpenia veci príslušnému orgánu na prejednanie, nebol napadnutý odvolaním, odvolaí súd skonštatoval, že prvostupňový súd aj v tomto smere postupoval správne, keď tento návrh zamietol majúc za to, že sa jedná o vec súkromnú, nie vec verejnú. V danom prípade sa jedná o súkromnoprávny charakter sporu, ktorý vznikol a pokračuje v dôsledku zriadeného vecného bremena v minulosti a týka sa ujmy vlastníka, ktorý je záónným vecným bremenom dotknutý na svojich právach. V danom prípade odvolaí súd poukázal na komentár k ustanoveniu § 151 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prípadné spory medzi oprávneným z vecného bremena a povinným z vecného bremena rieši súd.

Pokiaľ navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazoval na ustanovenie § 151n ods. 2 tým, že sa domáhal ako ďalší vlastník náhrady za obmedzenie výkonu svojho vlastníckeho práva, odvolací súd poukázal na to, že jeho nárok, ktorý upresnil podaním zo dňa 21.4.2008 nevyplýva z citovaného zákonného ustanovenia. Nárok navrhovateľa bol uplatnený ako primeraná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva formou jednorazovej odplaty za zriadenie ochranného pásma podľa zákona o tepelnej energetike.

V tomto smere okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. So všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom v odvolaní sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal už prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, ktorého závery si odvolací súd osvojil. Keďže odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je vecne správne, v bližších podrobnostiach vzhľadom na uvedené konštatovanie naň odvolací súd aj poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Navrhovateľ v odvolacom konaní neuviedol žiadne také tvrdenia, ktoré by neboli známe ešte v prvostupňovom konaní, pričom s týmito sa v dostatočnej miere, zrozumiteľne a presvedčivo vysporiadal už okresný súd.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Podľa jeho názoru predmetný rozsudok krajského súdu je nezákonný. Dôvody dovolania uviedol v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. Prípustnosť dovolania oprel o ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p., nakoľko napadnuté rozhodnutie pokladá za nepreskúmateľné, pretože spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo oba sudy nevyhoveli jeho návrhu, ktorý vychádzal zo znaleckého posudku B.. Odňatie možnosti konať pred súdom videl predovšetkým v tom, že okresný súd bez jeho relevantného návrhu rozhodol uznesením o pripustení zmeny návrhu. Ďalej namietal, že sudy riadne neodôvodnili svoje rozhodnutia. Namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Na záver dal dovolaciemu súdu do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14 Ncb 4/2011 z 8.7.2011, za základe ktorého bola sudkyňa JUDr. A. P. vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorej ako právny zástupca zastupoval žalobcu (J. H., s miestom podnikania S.). Dovolateľ žiadal dovolací súd, aby zrušil rozhodnutia oboch stupňov súdov a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporkyňa 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že ho považuje za neprípustné a žiadala, aby ho dovolací súd, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je

tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Zároveň si uplatnila trovy dovolacieho konania.

Odporca 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo

v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to že bola účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. V konkrétnosti namietal, že Okresný súd Čadca bez navrhovateľovho relevantného návrhu rozhodol o pripustení zmeny návrhu, a to spôsobom, že žiada náhradu iba od septembra 2005 do mája 2006 v rozsahu 6 m² za zásah do pozemku K. v katastrálnom území Č..

Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu zistil, že predmet sporu bol určený úpravou navrhovateľa zo dňa 21.4.2008, podľa ktorej sa domáhal voči odporcom 1/ a 2/, aby boli povinní zaplatiť mu sumu 1 190,37 € (35 861 Sk) ako primeranú náhradu vo forme jednorazovej odplaty za obmedzenie vlastníckeho práva k parc. K. v katastrálnom území Č. v zmysle § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného z odporcov zaniká povinnosť druhého odporcu plniť v rozsahu v akom bolo plnené. Z rozsudku Okresného súdu Čadca ako aj z rozsudku Krajského súdu v Žiline, s poukazom na úpravu navrhovateľa zo dňa 21.4.2008, jednoznačne vyplýva ako, a na základe ktorých skutočností došlo k ustáleniu predmetu konania. Nie je preto namieste námietka navrhovateľa, že súd rozhodol o návrhu, ktorý on nikdy súdu nepodal. Vzhľadom na uvedené, konaním v súlade so zákonom nemohli konajúce súdy odňať účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Ďalej dovolateľ považoval rozhodnutie okresného súdu ako aj krajského súdu za nepreskúmateľné z dôvodu nedostatku odôvodnenia.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne

konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd ako aj súd odvolací zrozumiteľným spôsobom uviedli dôvody svojho rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06). Táto námietka navrhovateľa je preto nedôvodná.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa o vylúčení sudkyne Okresného súdu Čadca JUDr. P., vyššie citovaným uznesením Krajského súdu v Žiline, dovolací súd dodáva, že išlo o vec, kde navrhovateľ vystupoval ako právny zástupca a táto vec nesúvisí s predmetnou vecou. Napokon tvrdenia navrhovateľa o nepriateľskom postoji voči jeho osobe neboli potvrdené a rozhodnutie sudkyňa o námietke zaujatosti žalobcom J. H. ponechala na nadriadenom súde. Treba navyše dodať, že v predmetnej veci uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. augusta 2011 sp. zn. 8 NcC 19/2011-593 sudkyňa Okresného súdu Čadca JUDr. A. P. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 162/2007. I v tomto smere preto námietky dovolateľa dovolací súd považoval za nedôvodné.

Ďalšie vady v zmysle § 237 O.s.p. dovolateľ nenamietal, existencia vád v dovolacom konaní nebola zistená.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Odporcovia mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca 2/ si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil a z tohto dôvodu mu ich dovolací súd nepriznal. Odporkyni 1/ priznal náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia odporkyni 1/ k dovolaniu navrhovateľa z 20. januára 2012 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 69,04 € [t.j. 61,41 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky) + režijný paušál 7,63 (§ 16 ods. 3 vyhlášky)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová